Vedetă la Pesaro, mezzosoprana Marianna Pizzolato

(Costin Popa – 9 octombrie 2011)

Prestigiosul festival rossinian a invitat-o în acest an pe siciliana Marianna Pizzolato pentru a opta oară consecutiv. Un lucru surprinzător pentru o tânără de cca 30 de ani dar, după ce o asculți, nimic nu ți se mai pare nefiresc. „Călătorie la Reims” (rolul Marchizei Melibea), „Tancredi”, „Italianca în Alger” și „Cenușăreasa” (personajele titulare), „Ermione” (Andromaca), Zelmira (Emma) și de două ori partea de mezzosopranǎ din „Stabat Mater” au fost urmate în 2011 de rolul Rosina din „Bărbierul din Sevilla”, ca și de un concert de belcanto, această din urmă formulă fiind rezervată doar artiștilor-vedetă. A cânta Rossini la Pesaro echivalează cu a fi prezent pe afiș la Bayreuth sau în titluri de Mozart la Salzburg.

În concertul din acest an, de la Auditorium Pedrotti, în compania ansamblului Antonio Il Verso e Strumenti Antichi al Conservatorului din Palermo (dirijor și clavecinist, Ignazio Maria Schifani), Marianna Pizzolato și-a confirmat reputația în curs de consolidare. A ales un program lung și dificil, care i-a pus în valoare calitățile vocale și solida cultură de stil în teritoriul belcantist. Totul se fundamentează în primul rând printr-un glas plăcut colorat, omogen, maleabil și plin de prospețime. Urmează apoi înțelegerea scriiturilor, pregătirea muzicală fără fisură.

Cu eleganță de salon, cu punctări fine, artista a cântat mlădiat și aerisit madrigalele „Ohimè ch’io cado” de Claudio Monteverdi. Virtuozismul ei este diafan în contextul unui sunet de extremă puritate (aria lui Ariodante „Dopo notte, atra e funesta” din opera lui Haendel) și, pentru menținerea egalizată a registrelor, evită forțările notelor grave. A fost evident că, pe tot ambitusul de glas, Marianna Pizzolato se preocupă intens pentru a dărui frazelor muzicale o linie frumoasă, pe care o mânuiește și o expune exemplar, chiar dacă o ușoară monotonie a tentelor s-a insinuat pe alocuri (lamento-ul „Scherza infida” din același „Ariodante”). Muzicalitatea este debordantă, staccaturile impecabile.

Vehemența vocalizelor din Cantata pentru contraltă, coarde și continuo „Questo è il piano, questo è il rio” de Pergolesi a adăugat multă și potrivită ardoare lecturii, după cum bine a fost interpretat recitativul „Ah, non più m’ode lei” al cunoscutei arii „Che farò senza Euridice” („Orfeu și Euridice” de Gluck), care însă a primit o viziune întrucâtva obiectivă, exterioară. Poate și lipsa notelor acute din versiunea aleasă, desigur împreună cu acompaniatorii, a împiedicat desfășurări mai expresive.

Aria lui Néris „Ah, nos peines seront communes” din „Medeea” de Cherubini a constituit momentul de vârf al programului de concert, în care expansiunea de sunet a sedus prin bogăție, nuanțările au fost abundente iar dramaturgia a impresionat. Minunată, intervenția fagotului solo, datorată lui Giuseppe Davì.

Marianna Pizzolato nu putea rămâne în afara repertoriului rossinian și, iată, în bisurile solicitate frenetic, a oferit pagini de referință din „Italianca în Alger” (aria „Cruda sorte”) și „Tancredi” (aria „Di tanti palpiti”), în care apetența pentru opusurile maestrului de la Pesaro, pentru spectacol, a

fost evidentă. Cu şarm și subtilitate în prima, cu implicare profundă în a doua, artista a șters impresia de cânt economic, sesizată pe alocuri și s-a dedicat fără limite discursului dramatic.

Ansamblul Antonio Il Verso e Strumenti Antichi are instrumentiști excelenți, de o preciziune metronomică, cu sunet ce restituie parfumul de epocă. Sunt maeştri desăvârșiți și, alături de experimentatul și valorosul lor șef, merită să fie numiți: Alfia Bakieva și Patrizio Gemone (vioară), Emmanuele Resche (violă), Ludovico Minasi (violoncel), Luca Ghidini (contrabas).